

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/6/2020
Identifikačné číslo spisu:	4115216058
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:4115216058.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. I., bývajúceho v X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. René Hudzovič, s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda 49, proti žalovaným 1/ I. B., bývajúcej v D., 2/ S. I., bývajúcej v L., 3/ W. K., bývajúcej v P., zastúpeným JUDr. Jánom Legerským, advokátom, so sídlom Trenčine, Nám. sv. Anny 25, o nahradenie vyhlásenia vôle na uzavretie zmluvy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/284/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2019 sp. zn. 6Co/94/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2019 sp. zn. 6Co/94/2018 v jeho potvrdzujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. septembra 2017 č. k. 9C/284/2015-137 zamietol žalobu žalobcu a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalované 1/ až 3/ majú plné právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným uzavrieť darovaciu zmluvu s poukazom na budúcu darovaciu zmluvu z dôvodu, že v dojednanej dobe nedošlo k uzavretiu riadnej darovacej zmluvy. Poukázal na závery rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/146/2007 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 46/2010. Uviedol, že samotná smrť účastníka zmluvy predbežnej, a teda jeho strata spôsobilosti na právne úkony, nie je takou okolnosťou, akú má na mysli ustanovenie § 50a ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), teda okolnosťou, pre ktorú záväzok uzavrieť v dohodnutej dobe zmluvu zaniká. Prevziať záväzok uzavrieť budúcu zmluvu môžu len budúce strany zmluvy, medzi ktorými má byť v budúcnosti uzavretá. Právo účastníkov zmluvy o budúcej zmluve nie je čisto majetkovým právom, ale možno hovoriť o osobnom majetkovom práve, ktoré sa svojím charakterom blíži k tomuto právu a neprechádza na dedičov. V danom prípade, keď prejav vôle budúceho darcu, ktorý má záujem v budúcnosti uzavrieť darovaciu zmluvu je vyslovene osobným právom a právom budúceho darcu vyjadruje jeho vôľu, preto neprechádza na dedičov. Konštatoval, že z uvedených dôvodov preto došlo k zániku záväzku zo zmluvy o budúcej zmluve, nakoľko v tomto spore vystupujú na strane žalovaných tri

žalované a nie je možné vytrhnúť z kontextu darovacej zmluvy iba tú časť, ktorá sa týka žalovanej I/. Preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu ako nedôvodne podanú zamietnuť. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným priznal plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 29. apríla 2019 sp. zn. 6Co/94/2018 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ potvrdil, vo výroku II. rozhodol, že žalované 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a vo výroku III. vo vzťahu k žalovanej 1/ v zamietajúcej časti ako i náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že prejav vôle budúceho darcu je vyslovene osobným právom, vyjadruje jeho vôľu, preto neprechádza na dedičov, a teda došlo k zániku zmluvy o budúcej darovacej zmluve. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd stotožnil. Avšak žalobca v tomto smere namieta nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie, keď podľa jeho názoru záväzok zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy S. I. nezanikol a prešiel na žalované 2/ a 3/. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s argumentmi žalobcu, ktorý poukázal na rozsudok súdu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1691/2008, podľa ktorého, ak zomrie v priebehu konania o nahradenie prejavu vôle účastník zmluvy o budúcej kúpnej zmluve budúci predávajúci, je možné v konaní pokračovať s tým, kto vec, ktorá je predmetom budúceho predaja, zdedil. Avšak podľa názoru odvolacieho súdu sa toto rozhodnutie na danú vec aplikovať nedá, pretože v danom prípade nebola uzatvorená zmluva o budúcej kúpnej zmluve, ale zmluva o budúcej darovacej zmluve. Avšak konštatoval, že aj poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 46/2010 nemožno na daný prípad aplikovať, pretože v tomto prípade budúca predávajúca ešte za života budúceho kupujúceho platne odstúpila od zmluvy. Tiež v rozhodnutí, na ktoré žalobca poukázal a to rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 153/2009 rieši situáciu, keď poručiťka zomrela po tom, ako bola uzatvorená kúpna zmluva, avšak pred povolením vkladu do katastra nehnuteľností. V rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že rozhodnutie správy katastra o povolenie vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Účinky vkladu podľa § 133 ods. 2 OZ spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t. j. vo vecno-právnych následkoch, nie v obligačno-právnych následkoch účinnosti zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 OZ). Viazanosť účastníkov ich prejavmi vôle smerujúcimi k vzniku zmluvy ku vzniku vecno-právnych účinkov, ktorej treba ešte kladného rozhodnutia orgánu katastra, trvá aj pre dedičov zomrelého účastníka, ktorí vstupujú do jeho práv a záväzkov z občianskoprávneho vzťahu. V danom prípade však budúci darca zomrel ešte predtým, ako bola vôbec uzatvorená darovacia zmluva, a preto v tomto prípade treba poukázať na samotný charakter darovacej zmluvy. Uviedol, že v prípade, ak by S. I. uzatvoril darovaciu zmluvu a po jej uzatvorení zomrel, predtým, ako bol povolený návrh na vklad, tak by súd v konaní o dedičstve rozhodoval o tom, na koho dňom úmrtia poručiťka prešli nehnuteľnosti a záväzok odovzdať nehnuteľnosti obdarovanému a iba dedičia predmetných nehnuteľností a zodpovedajúce záväzku by boli právnymi nástupcami zomrelého darcu a účastníkmi konania o povolení vkladu. Avšak v danom prípade právny predchodca žalovaných 2/ a 3/ zomrel, ako bolo vyššie uvedené, predtým, ako by vôbec darovaciu zmluvu uzatvoril. Odvolací súd tak zastáva názor, že tento jeho záväzok neprechádza na právnych nástupcov, pretože ide o osobnomajetkové právo, ktoré sa viaže výlučne na jeho osobu. Preto v tomto smere sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie plne stotožnil. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ vo veci samej ako i v časti o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Čo sa týka žalovanej 1/ odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že nie je možné vytrhnúť z kontextu darovacej zmluvy iba tú časť, ktorá sa týka žalovanej 1/, preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu ako nedôvodne podanú zamietnuť. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 1/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietal, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to od otázky „či práva a povinnosti budúceho darujúceho zo zmluvy o uzavretí budúcej darovacej zmluvy prechádzajú v prípade smrti na jeho právnych nástupcov, či uzatvorením zmluvy o uzavretí budúcej darovacej zmluvy sú jej účastníci viazaní aj v prípade smrti niektorého z nich, či obsahom zmluvy o uzavretí budúcej darovacej zmluvy je plnenie (pokiaľ ide o plnenie spočívajúce v povinnosti budúceho darujúceho uzavrieť s budúcim obdarovaným budúcu darovaciu zmluvu), ktoré mal a mohol osobne vykonať jedine budúci darujúci“. Poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 46/2010, sp. zn. 2 Cdo 184/2005. V spojení s touto otázkou z opatrnosti poukázal aj na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V úvodnej časti dovolania (č. l. 198, druhá strana) však namietal aj to, že v danom prípade z obsahu záväzku vyplýva, že predmetný záväzok môže osobne splniť iba S. I., a že naopak v čl. IX predmetnej zmluvy je explicitne uvedené, že práva a povinnosti z uvedenej zmluvy vyplývajúce prechádzajú na právnych nástupcov účastníkov zmlúv. Uviedol, že v danom prípade nejde o záväzok osobitnej povahy vyžadujúci pre svoje splnenie osobné konanie dlžníka, teda S. I. a ani z účelu uvedeného záväzku nevyplyva, že ho môže osobne splniť dlžník. Dovolateľ konštatoval, že odvolací súd dostatočným spôsobom neodôvodnil odpoveď na otázku, prečo by malo ísť o plnenie, ktoré mal osobne vykonať S. I., ktorá skutočnosť má tiež za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, čo môže mať za následok inú vadu konania. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, taktiež v časti ich nároku na náhradu trov konania a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadrili žalované 2/ a 3/. Uviedli, že dovolanie dovolateľa považujú za celkom neopodstatnené a založené na celkom nesprávnych právnych tvrdeniach a zároveň považujú toto dovolanie v časti vymedzenia dovolacieho dôvodu za zmatečné. K dovolacej námietke týkajúcej sa inej vady konania, ktorá má spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu absencie jeho riadneho odôvodnenia uviedli, že aj táto námietka nemá žiadne opodstatnenie, keď odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v bode 7. až 16. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie dovolateľa zamietol a zároveň rozhodol o náhrade trov konania.

5. Dovolateľ k vyjadreniu žalovaných 2/ a 3/ uviedol, že zotrváva na názore vyjadrenom vo svojom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmatečnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzuje prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie); (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú uvedené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP).

12. Dovolateľ v rámci svojho dovolania namieta, že odvolací súd sa v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a to od otázky „či práva a povinnosti budúceho darujúceho zo zmluvy o uzavretí budúcej darovacej zmluvy prechádzajú v prípade smrti na jeho právnych nástupcov, či uzatvorením zmluvy o uzavretí budúcej darovacej zmluvy sú jej účastníci viazaní aj v prípade smrti niektorého z nich, či obsahom zmluvy o uzavretí budúcej darovacej zmluvy je plnenie (pokiaľ ide o plnenie spočívajúce v povinnosti budúceho darujúceho uzavrieť s budúci obdarovaným budúcu darovaciu zmluvu), ktoré mal a mohol osobne vykonať jedine budúci darujúci“. Poukázal na rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 46/2010, sp. zn. 2 Cdo 184/2005. V spojení s touto otázkou z opatrnosti poukázal aj na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejma aj námietka dovolateľa, kde namieta, že v danom prípade nejde o záväzok osobitnej povahy vyžadujúci pre svoje splnenie osobné konanie dlžníka, teda S. I. a ani z účelu uvedeného záväzku nevyplýva, že ho môže osobne splniť dlžník a teda, že odvolací súd dostatočným spôsobom neodôvodnil odpoveď na otázku, prečo by malo ísť o plnenie, ktoré mal osobne vykonať S. I., ktorá skutočnosť má tiež za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, čo môže mať za následok inú vadu konania. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že dovolateľ namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čím namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

15. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

15.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

18. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

19. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

20. Dovolateľ v rámci svojej námietky vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP namietal, že súd prvej inštalácie ani odvolací súd presvedčivo neodôvodnili, prečo by mal prejav vôle budúceho darcu byť vyslovene osobným právom, prečo by malo ísť o plnenie, ktoré mal osobne vykonať len S. I..

21. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia týkajúceho sa uplatnenej dovolacej námietky v zásade konštatoval a teda zdieľal názor súdu prvej inštalácie (bod 16. rozhodnutia), pričom uviedol, že

právny predchodca žalovaných 2/ a 3/ zomrel predtým, ako by vôbec darovaciu zmluvu uzatvoril. Dôvodil, že v prípade, ak by S. I. uzatvoril darovaciu zmluvu a po jej uzatvorení zomrel, predtým, ako bol povolený návrh na vklad, tak by súd v konaní o dedičstve rozhodoval o tom, na koho dňom úmrtia poručiteľa prešli nehnuteľnosti a záväzok odovzdať nehnuteľnosti obdarovanému a iba dedičia predmetných nehnuteľností a zodpovedajúce záväzku by boli právnymi nástupcami zomrelého darcu a účastníkmi konania o povolení vkladu. Konštatoval, že v danom prípade právny predchodca žalovaných 2/ a 3/ zomrel, ako bolo vyššie uvedené, predtým, ako by vôbec darovaciu zmluvu uzatvoril, odvolací súd zastáva názor, že tento jeho záväzok neprechádza na právnych nástupcov, pretože ide o osobnomajetkové právo, ktoré sa viaže výlučne na jeho osobu. Preto v tomto smere sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie plne stotožnil. Dovolací súd tak uvádza, že na vyššie uvedenú námietku dovolateľa odvolací súd nereagoval, teda nedal na ňu špecifickú konkrétnu odpoveď, v ktorej by sa s ňou vysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom, z hľadiska jej relevancie k ustanoveniu § 50a Občianskeho zákonníka.

22. Na margo dovolací súd poznamenáva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uvádza, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom nezaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď, a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci.

24. Pretože dovolací súd vyhovel námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, ďalej sa nezaoberal dôvodnosťou námietok vyplývajúcich z § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP.

25. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2019 sp. zn. 6Co/94/2018 v jeho potvrdzujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.